

prima instanță: S. Dimitriu
instanța de apel: M. Guzun, Iu. Cotruță, N. Simciuc

dosarul nr. 2ra-2179/17

Î N C H E I E R E

27 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Maria Ghervas, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către reprezentantul lui Valentin Prodan, avocatul Alina Balan,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Valentin Prodan împotriva Întreprinderii de Stat „MoldATSA”, intervenient accesoriu Asociația Sindicală teritorială Chișinău a Federației Sindicatelor angajaților din serviciul public cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru și a penalității pentru neachitarea salariului și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de către Întreprinderea de Stat „MoldATSA”, casată hotărârea Judecătoriei Botanica, municipiul Chișinău din 15 decembrie 2016 și emisă o nouă hotărâre de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La data de 24 iunie 2016, Valentin Prodan a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎS „MoldATSA” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru și a penalității pentru neachitarea salariului și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 28 martie 1995, a încheiat cu ÎS „MoldATSA” contractul individual de muncă nr. 28-p, iar prin acordul suplimentar nr. 1 a fost numit în funcție de intendent clădiri, începând cu data de 12 septembrie 2012.

Menționează că, la data de 21 ianuarie 2016, prin ordinul nr. 48-P emis de ÎS „MoldAtsa” a fost preavizat despre concedierea sa în legătură cu reducerea statelor de personal, la expirarea termenului de 2 luni.

Afirmă că, prin ordinul nr. 256-P al ÎS „MoldATSA” din 16 mai 2016 a fost concediat, începând cu 16 mai 2016, conform art. 86 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, în legătură cu reducerea statelor de personal.

Invocă că, a fost concediat fără acordul organului sindical și cu încălcarea termenului de 2 luni prevăzut în art. 88 din Codul muncii, deoarece el a fost preavizat la data de 21 ianuarie 2016, iar ordinul de concediere a fost emis la data de 16 mai 2016.

Mai invocă că, pârâta nu a respectat nici dreptul său preferențial de a fi lăsat la lucru conform art. 183 din Codul muncii, indicând că activează în cadrul instituției din anul 1995 și prin urmare, are o vechime de 20 ani, mai mult, în urma accidentului de muncă din 28 iunie 2013, conform certificatului de dizabilitate și capacitate de muncă nr. 180816, a fost încadrat în gradul de dizabilitate mediu, cu procentul păstrat al capacității de muncă - 60%.

Susține că, prin acțiunile pârâtei i-a fost cauzat un prejudiciu moral manifestat prin stare de stres, îngrijorare referitor la situația financiară a familiei sale, deznădejde, anxietate și depresie și pe care îl esimează la suma de 30 000 lei.

Solicită anularea ordinului nr. 256-P din 16 mai 2016 cu privire la concedierea salariatului în legătură cu reducerea statelor de personal, restabilirea sa în funcția deținută anterior și încasarea de la pârâtă a salariului pentru absența forțată de la lucru și a penalității pentru neachitarea salariului, repararea prejudiciului moral în sumă de 30 000 lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Pe parcursul examinării cauzei reclamantul și-a concretizat cerințele, solicitând anularea ordinului nr. 256-P din 16 mai 2016 cu privire la concedierea salariatului în legătură cu reducerea statelor de personal, restabilirea sa în funcția deținută anterior și încasarea de la pârâtă a salariului pentru absența forțată de la lucru în sumă de 26 732,25 lei și a penalității prevăzute de art. 330 din Codul muncii în sumă de 5 292,98 lei, repararea prejudiciului moral în sumă de 30 000 lei și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5 000 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 15 decembrie 2016 acțiunea a fost admisă parțial, a fost anulat ordinul nr. 256-P din 15 mai 2016 emis de către ÎS „MoldATSA” cu privire la concedierea salariatului în legătură cu reducerea statelor de personal, a fost restabilit Valentin Prodan în funcția de intendent clădire, Secția logistică și menagement intern și au fost încasate de la ÎS „MoldATSA” în beneficiul lui Valentin Prodan suma de 26 732,25 lei, cu titlu de salariu pentru absența forțată de la lucru, suma de 5 292,98 lei, cu titlu de penalitate pentru neachitarea salariului în perioada lipsei forțate de la lucru, suma de 5 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral și suma de 5 000 lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică. A fost încasată de la ÎS „MoldATSA” în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 1270,75 lei. În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, ordinul nr. 256-P din 15 mai 2016 a fost emis contrar legii, deoarece pârâta a dispus concedierea reclamantului în lipsa acordului organului sindical ierarhic superior, care era obligatoriu conform prevederilor art. 87 alin. (3) din Codul muncii și după expirarea termenului de preavizare de 2 luni, reclamantul fiind preavizat despre concediere la data de 22 februarie 2016, astfel, ordinul urma a fi emis la 27 aprilie 2016, adică în prima zi de lucru după expirarea concediului medical, or, nefiind

emis în termen ordinul de concediere, acesta nu mai putea fi emis în anul 2016, făcând trimitere la prevederile art. 88 din Codul muncii.

Totodată, prima instanță a mai reiterat că, nu a fost respectat dreptul lui Valentin Prodan preferențial de a fi menținut la lucru.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017 a fost admis apelul declarat de către ÎS „MoldATSA”, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Instanța de apel și-a argumentat concluzia prin faptul că, procedura de concediere a lui Valentin Prodan a fost respectată, deoarece de către angajator a fost solicitat acordul preliminar al organului sindical ierarhic superior, dar faptul că, acest acord este negativ, nu privează angajatorul de dreptul de a concedia angajatul, în situația în care dezacordul este absolut nejustificat și neargumentat, făcând trimitere la prevederile art. 87 alin. (4) din Codul muncii.

Totodată, instanța de apel a reiterat că, ordinul de concediere a fost emis la data de 16 mai 2016 cu respectarea prevederilor art. 86 alin. (2) și art. 88 alin. (1) lit. b) și c) din Codul muncii, în urma excluderii perioadei de concediu medical, fiind adus la cunoștința lui Valentin Prodan la aceeași dată, sub semnătură.

Instanța de apel a reținut și faptul că, funcția de intendent clădire, deținută de către Valentin Prodan în cadrul întreprinderii, era unică, iar conform mențiunii de pe nota informativă cu privire la locurile de muncă vacante, acesta a refuzat locul vacant de operator în sala de cazane-categoria a 4, cu salariul de funcție de 3 920 lei.

La data de 04 august 2017, reprezentantul lui Valentin Prodan, avocatul Alina Balan a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece au fost aplicate eronat normele de drept material, și, anume, a fost interpretată în mod eronat legea și au fost apreciate arbitrar probele.

Consideră eronată concluzia instanței de apel precum că, pentru respectarea procedurii de concediere, este necesară solicitarea de către angajator a acordului preliminar al organului sindical ierarhic superior, dar faptul că, acest acord este negativ, nu privează angajatorul de dreptul de a concedia angajatul, mai cu seamă în situația în care dezacordul este unul absolut nejustificat și neargumentat, deoarece contravine prevederilor art. 87 alin. (3) din Codul muncii.

În acest sens menționează că, conform Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 22 decembrie 2014 cu privire la practica judiciară a examinării litigiilor care apar în cadrul încheierii, modificării și încetării contractului individual de muncă, conducătorii organizației sindicale primare (organizatorii sindicali) neeliberați de la locul de muncă de bază nu pot fi concediați fără acordul preliminar al organului sindical ierarhic superior. În cazul în care concedierea a avut loc fără acordul organului sindical, actul de concediere va fi considerat ilegal, cu restabilirea salariatului la locul de muncă.

Relevă că, conform pct. 89 al Hotărârii Curții Constituționale nr. 12 din 20 mai 2014 pentru controlul constituționalității unor prevederi din alineatul (4) al articolului 87 din Codul muncii nr. 154-XV din 28 martie 2003 (acordul sindicatelor la concediere) (Sesizarea nr. 17a/2014), legea prevede situații în care un act juridic produce efecte numai dacă există acordul unui terț. Acest acord, după caz, poate fi prealabil sau ulterior și în diferite norme juridice poate fi exprimat prin diferiți termeni: autorizare, încuviințare, aprobare, consimțământ, permisiune, acceptare etc., iar conform pct. 90 al hotărârii enunțate, pentru unele acte juridice acordul terțului este necesar în vederea protejării unui participant la actul juridic respectiv. În cazul contractelor de muncă, acordul organului sindical este menit să protejeze salariatul, care este considerat ca parte mai slabă a acestor contracte.

Astfel, invocă că, în situația în care legiuitorul a oferit dreptul organizațiilor sindicale de a da sau a nu da acordul la concedierea membrilor săi, având ca scop protecția acestora în interesele profesionale, instanța de judecată nu era în drept de a se expune asupra argumentelor indicate în dezacordul Asociației Sindicale privind concedierea recurentului. Prin urmare, instanța trebuia doar să constate existența răspunsului din partea organului sindical.

Consideră că, instanța de apel la soluționarea cauzei nu a luat în considerație probele prezentate și, anume, lista statelor de personal pentru anul 2015, prin care a fost aprobată funcția de intendent superior clădire - 1 unitate și funcția de intendent clădire - 1 unitate. Funcția de intendent superior a fost atribuită la data de 05 mai 2014, conform ordinului nr. 181-P, lui Dumitru Russu, care până în prezent deține această funcție ca și recurentul.

Susține că, deși existau două funcții diferite, atribuțiile acestora au fost identice, până la data de 23 noiembrie 2015, data la care a fost aprobată fișa de post al intendentului superior. Astfel, atribuțiile intendentului superior au fost modificate doar cu 1 lună până la emiterea ordinului de reducere a statelor și numărului de personal nr. 02 din 14 ianuarie 2016.

Afirmă că, intimata contrar Clasificatorului ocupațiilor din RM, aprobat prin ordinul Ministerului Muncii și Protecției Sociale nr. 22 din 03 martie 2014, a indicat în fișa de post pentru funcția de intendent superior clădire, cerința - studii medii sau superioare, pentru care, conform Clasificatorului sunt suficiente doar studii la nivel de școală primară sau studii gimnaziale.

Astfel, consideră că, instanța de apel, eronat a concluzionat că, la momentul concedierii recurentului, exista doar o funcție de intendent clădire.

Invocă că, denumirea funcției de intendent clădire a fost modificată nejustificat în funcția de intendent superior clădire de către angajator, căreia i-a fost oferită noi atribuții cu puțin timp până la reducerea statelor și numărului de personal. Mai mult, careva argumente privind necesitatea înlocuirii funcției de intendent clădire cu funcția de intendent superior clădire nu au fost prezentate de intimat, deși motivele privind reducerea personalului, după cum invocă intimatul ar fi fost includerea nejustificată a unor funcții noi de conducere, care necesitau a fi reduse.

Menționează că, instanța de apel, trebuia să dea apreciere și faptului că, recurentul activează în cadrul ÎS „MoldATSA” din anul 1995, având o vechime de 20 ani iar în urma accidentului de muncă din 28 iunie 2013, a fost încadrat în grad de dizabilitate mediu, cu procentul păstrat al capacității de muncă 60%, conform certificatului de dizabilitate și capacitate de muncă seria nr. 180816, fapt constatat și prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 martie 2017 emisă pe cauza civilă nr. 2a-1750/16.

Consideră că, decizia instanței de apel nu este motivată în sensul art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, fiindu-i astfel, încălcat dreptul la un proces echitabil.

Prin referința depusă la data de 18 decembrie 2017 ÎS „MoldATSA” a solicitat declararea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către reprezentantul lui Valentin Prodan, avocatul Alina Balan nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către reprezentantul lui Valentin Prodan, avocatul Alina Balan asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul reprezentantului lui Valentin Prodan, avocatul Alina Balan ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către reprezentantul lui Valentin Prodan, avocatul Alina Balan se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
judecătorii

Iulia Sîrcu

Maria Ghervas

Mariana Pitic